

Βεβαιούται μετὰ θετικότητος ὅτι οἱ ἀγιώτατοι ἡμῶν Συνοδικοί εὐρίσκονται εἰς δεινὴν ἀμνηχανίαν, ἀφ' ἐνὸς μὲν χρεωστούντες νὰ ἐφαρμόσωσι τοὺς ἀποστολικούς κανόνας καθαιρουντες τοὺς μιτραπεγοραστάς, ἀφ' ἑτέρου δὲ φοβούμενοι μὴ παραβῶσι τὸ εὐαγγελικὸν παράγγελμα. «Ὁ ἀναμάρτητος τὸν πρῶτον λίθον βαλεῖτω».

* *

Κατὰ τὴν «Παλιγγενεσίαν» οἱ μέλλοντες ν' ἀποφανθῶσι συνοδικοί λαμβάνουσι καθ' ἑκάστην ἀνωνύμους ἐπιστολάς, δι' ὧν ἀπειλεῖται ἡ ζωὴ αὐτῶν ἂν φανῶσιν αὐστηροί. Αἱ πληροφορίες τῆς συναδέλφου δὲν εἶναι καθ' ὅλα ἀκριβεῖς. Τὰ μέλη τῆς Συνόδου λαμβάνουσι μὲν ἀωνύμους ἐπιστολάς, ἀλλ' αὗται περιορίζονται εἰς ἀπλᾶς ἀπειλὰς ἀποκαλύψεως τῶν μέσων δι' ὧν ἐπέτυχον καὶ οὗτοι τὴν μίτρην.

* *

Καθ' ἣν στιγμὴν τίθεται τὸ φύλλον ἡμῶν ὑπὸ τὰ πιεστήρια λαμβάνομεν γινῶσιν τῆς διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Σίνα. Αὕτη ἐπιβάλλει ἡμῖν εἰρηνικὴν πολιτικὴν. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ οἱ πιστεύοντες ὅτι διὰ μυστικοῦ κωδικέλλου ὁ κ. Ὑψηλάντης καθίσταται παρακάτοχος (fideicommissaire) πατριωτικοῦ κληροδοτήματος, πρὸς προμήθειαν ὀπλων καὶ θωρακωτῶν.

* *

Ἐκ τοῦ *Figaro*.

Δύο ἀμαρσοστιχίαι προερχόμεναι ἡ πρώτη ἐκ Τουρίνου καὶ ἡ ἄλλη ἐκ Νεαπόλεως συνεκρούσθησαν, ἡ συνάντησις αὐτῶν συνέβη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν.

ΘΕΟΤΟΥΜΗΝΣ.

Ἐν πολιτικῷ δελτίῳ τοῦ «*Λαοῦ*» ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς περὶ τῶν διαφόρων φυλῶν τῆς Τουρκίας.

«Ἐὰν ὅμως συγγενέστερα ἀναμιχθῶσιν οἶον οἶνος ὕδατι, ἐπὶ τῇ τοῦ οἶνου ἐπικρατήσει τὸ ὕδωρ ἀποβάλλει τὸν προσιδιάζοντ' αὐτῷ χαρακτῆρα, ἐπομένως ἐὰν «*ἡμιοῖρει λόγου τὸ ὕδωρ*, ἤθελεν ἐκδηλώσει ὁπόσον «*ἀπεχθάνεται τὸν οἶνον*».

Βεβαίως ὁ Θεὸς ἠδίκησε τὸ ὕδωρ μὴ δοῦς εἰς αὐτὸ στόμα, ἀφοῦ ἔδωκε τοιοῦτον εἰς τὸν κ. Λογιωτατίδην.

ἂν δὲ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον εἶναι, ὡς λέγεται, τοῦ κ. Σαριπόλου νομίζομεν ὅτι καὶ εἰς τοῦτον ἡ φύσις ἔπρεπε νὰ δώσῃ μόνον ἔδραν.

Ὁ εὐσεβὴς «*Ἑσπερος*» ἀπεσκίρτησεν ἐσχάτως ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς γραμματικῆς ὀρθοδοξίας, ἀσπασθεὶς κάκεινος τὴν αἵρεσιν τῆς ἀπολύτου ὀνομαστικῆς καὶ γράφων ἄνευ τύψεως συνειδότος: «Ἡ ἀπονομὴ παρασῆμων προσβάλλει «τὴν Βουλὴν, ἣτις ἂν ἔπραξε τὸ καθήκον τῆς αἰς «*ταμείῳ* αὐτὴν ὁ λαός».

Ἀξιωμακρόννευτος πρὸ πάντων εἶναι ὁ κατωτέρω ἐν τῷ «*Ἐθνοφύλακι*» νεοελληνισμός: «Ἐγένετο ἡ παρατήρησις εἰς τὰς σταφιδαμπέλους ὅτι δὲν ἐγένοντο ἐφέτος «πολλαὶ σταφυλαί». Μένει τώρα νὰ μάθωμεν τί ἀπεκρίθησαν αἱ ἄμπελοι εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ «*Ἐθνοφύλακος*». Ὁ «*Ἀσμοδαῖος*» ἐν μόνον πρᾶγμα παρατηρεῖται ὅτι ἂν οἱ κηφῆνες τοῦ κ. Ζαΐμη, ἀντὶ ν' ἀποτείνωσι παρατηρήσεις εἰς τὰς ἀμπέλους διὰ τοῦ καλάμου, ἐκαλλιέργουν μᾶλλον αὐτάς διὰ τῆς ἀξίνης, αὗται ἤθελον ἀποδίδει περισσότερας σταφυλάς.

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ.

Ἀπριλίου 12, Ἐν Ὑδρᾷ 1876.

Ἐντιμὲ Κύριε Ἀσμοδαῖε.

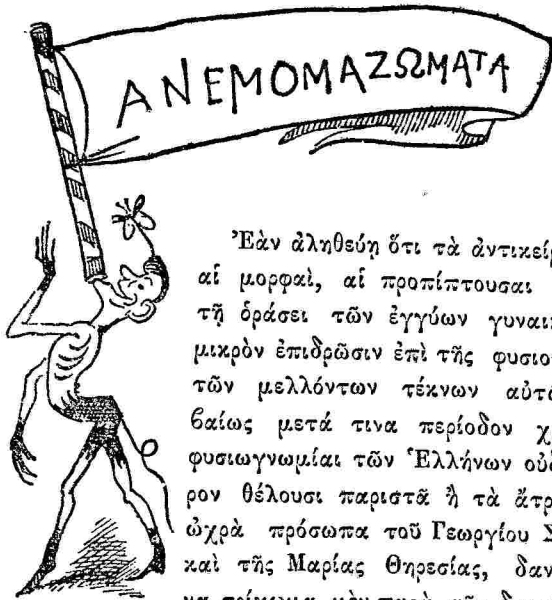
Οὐδέποτε ἐπίστευσα εἰς νεκράνάστασιν, ἀλλ' ἐσχάτως ἔμελλα νὰ πάθω καὶ αὐτὸ τὸ κακὸν καταντήσας εἰς Ὑδραν. Τί νὰ σὲ εἰπῶ; Εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ὑπάρχει μερὶς, θρησκευτικὴν αἵρεσιν ἀποτελοῦσα, ἣτις πιστεύει εἰς ἀνάστασιν νεκρῶν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι καὶ μάλιστα μετ' ὀλίγον καιρόν. Ἡ αἵρεσις αὕτη νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὀνομασθῇ τῶν «*ἐκδικητῶν*, ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ δόγματος, ὅπερ εἰσήγαγον εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεώς των ὡς ἐξῆς.

«Πιστεύω. . . καὶ εἰς ἕνα Βούλγαρον, τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα καὶ παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἀναστησόμενον ἐκ νεκρῶν, ἵνα κρίνῃ τοὺς πολιτικούς τῶν κομ-

μάτων ἀρχηγὸς ἐπὶ συνωμοσίᾳ, καὶ εἰς θάνατον καταδικάσῃ αὐτοὺς καὶ οὐ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Με τὰ ἐλευσίγια ταῦτα μυστήρια συνδέεται καὶ ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ νέου κώδωνος τοῦ νέου ἐβδομηκοντακιςχιλιοδράχμου καμπαναρίου, ἡ ὁποία φωνὴ θ' ἀνοίξῃ περαπέρα κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ τὰ πάντα εἰδότης κ. Ἑλ. Μα. Ὁ καιρὸς δ' οὗτος κατὰ τὸν κύρ Ἀναστάσιν εἶνε ἡ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἣν δ' κώδων τῆς Ὑδρας θ' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ.

Ἐάν ἀληθεύῃ ὅτι τὰ ἀντικείμενα καὶ αἱ μορφαὶ, αἱ προπίπτουσαι συνεχῶς τῇ ὁράσει τῶν ἐγγύων γυναικῶν, οὐ μικρὸν ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν μελλόντων τέκνων αὐτῶν, βεβαίως μετὰ τινὰ περίοδον χρόνου αἱ φυσιογνωμίαι τῶν Ἑλλήνων οὐδὲν ἕτερον θέλουσι παριστᾶν ἢ τὰ ἄτριχα καὶ ὠχρὰ πρόσωπα τοῦ Γεωργίου Σταύρου καὶ τῆς Μαρίας Θηρεσίας, δανειζόμενα τρίχωμα μὲν παρὰ τῆς δασείας προτομῆς τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ, λαμπηδόνα δὲ καὶ στιλπνότητα ἀπὸ τοῦς ἡλίους τοῦ Περὺ καὶ τῆς Βολιβίας.

Ξένος ἀρτίως ἀφικθεὶς εἰς Ἀθήνας καὶ ἐνδιαφερόμενος περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος κατέναντι αὐτῶν, οὐδὲν ὀλιγώτερον ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς Εὐρώπην ἢ ὅτι τοσοῦτος ὁ ἐν Ἀθήναις πολεμικὸς ὄργασμος, ὥστε τὸ Πανεπιστήμιον αὐτῆς μετεμορφώθη εἰς ὀπλοστάσιον καὶ ἡ Ἀκαδημία εἰς πυροβολοστάσιον, διερμηνεύσας οὕτως τὰς ὀλίγας λόγχας ἃς εἶδεν ἀπαστραπτούσας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τὰς πυκνάς ἀπηχήσεις τῶν ὑπονόμων τοῦ κατοχυρομένου κήπου τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῶν ἀνωτέρω λατομείων.

Ὑπάρχουσι περισσότεροι ἀνόητοι εἰς τὸν κόσμον παρὰ ἄνθρωποι· ἔλεγεν ὁ σοφὸς Schupp. Βεβαίως ὁ περίφημος casuiste δὲν περιελάμβανεν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὸ νῦν βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα οἱ ἄνθρωποι οἱ τίμιοι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ὑπουργικῶν ἐφημερίδων, εἶναι πολὺ πλειότεροι τῶν κατὰ τὸν Schupp ἀνόητων.

Ἡ ἀξία τῶν πραγμάτων βαίνει κατ' αὐτὰς κατ' ἀντίστροφον λόγον τῆς σπάνεως ἢ τοῦ πλεονασμοῦ αὐτῶν· οὐδό-

λως λοιπὸν παράδοξον ἂν οἱ ὀνοματοθέται κρίται τοῦ φαληρικοῦ διαγωνίσματος τῆς «Ἐφημερίδος», ἔσπευσαν τὴν εὐηχοστάτην λέξιν Δραγάτης, φασινὸν ἀπαύγασμα τῆς ἀττικῆς καλλαισθησίας.

ΠΕΛΕΚΟΥΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ

ΓΙΑΝ. Γιὰ πές μου, μωρ' Κώστα, στήν πίστι σου, ὅλο τὴν ἴδια στράτα θὰ πηγαίνομε πάντα;

ΚΩΣΤ. Ἀμ' τί! καλλίτερη; δὲν ν'ντρεπούμαστε!.. Ξέρεις τί λέει ἓνας παλιὸς μῦθος;

ΓΙΑΝ. Ὅχι, γιὰ πές μου τον.

ΚΩΣΤ. Λέει, πῶς τὸ γουρουνί, ὅταν συνειθίσῃ στὴ λάσπη εἶναι πολὺ δύσκολο ν' ἀγαπήσῃ τὴν ξέρα.

ΓΙΑΝ. Ἐ! καὶ ἔπειτα; τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτό;

ΚΩΣΤ. Θέλω νὰ πῶ, πῶς ἐκεῖνοι ποῦ ἔρχονται στὰ πράγματα, ποῦ τοὺς προσκαλοῦνε μ' ἄλλους λόγους νὰ κυβερνήσουνε τὸ γκουβέρνο, συνειθισμένοι νὰ σακκουλῶνουνε, δὲ συλλογιῶνται ἄλλο τίποτα παρὰ πῶς ν' ἀποκτήσουνε φίλους βουλευτάδες, γιὰ νὰ μείνουνε περισσότερο καιρὸ στὸ ὑπουργεῖο, καὶ ἔτσι νὰ μπορέσουνε ἄνετα νὰ γδύσουνε τὸ δόλιον τὸ ἔθνος καὶ νὰ τὰφήσουνε, μωρ' μὰ τιὰ μου «Ἴδε ὁ ἀνθρώπος».

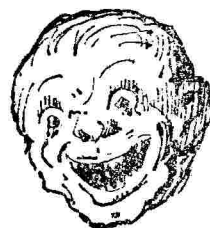
ΓΙΑΝ. Μωρ' ἐγὼ δὲν ἐκατάλαβα τίποτα ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιὰ πές μού το καθαρώτερα.

ΚΩΣΤ. Νὰ μωρ' ἀδερφέ, ἂν αὐτοὶ ποῦ κυβερνᾶνε τὸ γκουβέρνο μας δὲν ἦτανε συνειθισμένοι νὰ γεμίζουνε τὴν τσέπη τους καὶ ἐκείνηνε τῶν φίλων τους, ἀλλὰ ἐσκεπτόντανε πῶς νὰ τὸ κάμουνε τρανὸ καὶ δυνατὸ, θὰ εἴμαστε τώρα 'ς ἄλλη κατὰστασι καὶ αὐτοὺς θὰ τοὺς ἐλέγαμε εὐεργέταις κι' ἀνθρώπους μὲ συνειδήσι.

ΓΙΑΝ. Ἐχεις δίκαιο, καὶ μὲν Κώστα, τώρα κατὰλαβα, μὰ ποῦ εἶναι πλὴν τέτοιοι ἄνθρωποι!...

ΚΩΣΤ. Τὰ βλέπεις λοιπόν;

Φ . . .

Ὑπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣΙΑΣ.